LOCKDOWN

FANTASTICKÁ EPOCHA

FRANTIŠEK KOTLETA
KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ, ROMAN BUREŠ
MICHAELA MERGLOVÁ, DALIBOR VÁCHA
PETRA KUBAŠKOVÁ, DAVID ŠENK, OSKAR FUCHS
LUCIE LUKAČOVIČOVÁ, PETR SCHINK

LOCKDOWN

FANTASTICKÁ EPOCHA

LOCKDOWN

FANTASTICKÁ EPOCHA

FRANTIŠEK KOTLETA
KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ, ROMAN BUREŠ
MICHAELA MERGLOVÁ, DALIBOR VÁCHA
PETRA KUBAŠKOVÁ, DAVID ŠENK, OSKAR FUCHS
LUCIE LUKAČOVIČOVÁ, PETR SCHINK

FANTASTICKÁ EPOCHA

Copyright © Roman Bureš, Oskar Fuchs,
František Kotleta, Petra Kubašková,
Lucie Lukačovičová, Michaela Merglová,
Petr Schink, Kristýna Sněgoňová,
David Šenk, Dalibor Vácha, 2021
Cover art © Lukáš Tuma, 2021
Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0011-7 (print)

ISBN 978-80-278-1032-1 (ePub)
ISBN 978-80-278-1033-8 (mobi)
ISBN 978-80-278-1034-5 (pdf)

Lockdown.
Jde o slovo, které jsme si v poslední době zvykli vídat až nepříjemně často a které má pro každého z nás vlastní ošklivý význam. A každý z nás ho snáší jinak.

Tento sborník nazvaný *Lockdown* vznikl jako iniciativa našeho nakladatelství v době, kdy se epidemiologická situace v České republice podruhé zhoršila natolik, že vláda přistoupila k uzavření obchodů – mezi nimi také knihkupectví. Abychom lidem umožnili utéct od reality do různorodých fantastických světů, požádali jsme desítku našich autorů o jejich povídky. Autoři zalovili ve svých šuplících a poskytli nám rozmanité příběhy – humoristické i vážné, z ranku fantasy, ale také sci-fi, s konci dobrými i zlými. Povídky jsme na podzim 2020 zadarmo poskytli v elektronické podobě po dobu trvajícího nouzového stavu. A ohlasy byly skvělé.

Tedy až na ty, kteří chtěli tuhle zvláštní knihu v papírové verzi. Proto jsme ji připravili ve spolupráci s časopisem *Pevnost* jako jeho li-

terární přílohu, kterou časem zároveň pošleme do knihkupectví za co nejpříznivější možnou cenu, abychom zachovali duch tohoto sborníku a připomínku na časy, které snad co nejdříve budou jen zlou vzpomínkou.

Nakladatelství Epocha a jeho autoři

PANENKA

Roman Bureš

Automatický paleťák zajel do obýváku a opatrně položil bednu z umělého dřeva.

„Prosím o ověření totožnosti," řekl paleťák.

Bruno přiložil dlaň na displej. Nespouštěl však z bedny oči. Vzrušovala ho už jen samotná představa toho, co je uvnitř!

„Prosím, potvrďte platbu, pane DeDvoraku."

Bruno vyťukal kód.

„Děkujeme za platbu. Přejeme vám krásné zážitky s naším výrobkem Toshiba SL."

Paleťák už se na kolečkách sunul k východu, kde čekala autonomní dodávka. Bruno si ho nevšímal, mohl na krabici oči nechat. Nedočkavě ji začal rozbalovat. Sundal víko a boční díly. Chvějícími se prsty rozebral polystyren, který *ji* chránil před nárazy.

Seděla před ním, zabalená do igelitu. Jemně ji rozbalil, kvůli statické elektřině jí několik vlasů zůstalo trčet do stran. Seděla vzpřímeně na jednoduché plastové židli, ruce položené na stehnech, kolena u sebe. V delikátně jemném obličeji neutrální výraz. Oči měla zavřené, na sobě jen temně rudý saténový župánek.

Měl sto chutí svléknout ji, ale odolal. Probudit ji nahou mu přišlo jaksi… netaktní. Místo toho se začetl do manuálu. Vybalil dobíjecí kabel, jeden konec zasunul do zásuvky, druhý přilepil na hřbet její ruky. Potom jí přitiskl palec na čelo a z manuálu začal předčítat oživovací formuli: „Růže, nebesa, jantar, ohnout, aleluja…“

Chvěl se mu hlas a srdce dunivě bušilo, až se bál, že dostane infarkt.

„… zeměkoule, kakao, kočičí hlava.“

V dívce to sotva slyšitelně píplo. Pomalu zvedla víčka a se zájmem se na něj zadívala. Koutky plných rtů nepatrně zvedla. Pohnula se a Bruno sebou leknutím trhnul. Přehodila levou nohu přes pravou, cíp župánku se svezl po sametové kůži a odhalil dokonalé vysportované stehno.

„Ahoj, uživateli.“ Měla kultivovaný chrapláček, tak jak si to přál.

Polkl na prázdno. „Říkej mi Bruno,“ zašeptal.

„OK, Bruno,“ zaševelila. „A jak budeš říkat ty mně?“

„Karolínko.“

„Fajn,“ přikývla uznale.

Bruno kolem ní pomalu kroužil a prohlížel si ji. Pobaveně, ale trochu vyzývavě ho sledovala.

Roboti, se kterými se člověk setkával v běžném životě, jako roboti záměrně vypadali. Buď byli

čistě funkční, jako paleťák, anebo – pokud zastávali lidskou práci – vypadali roztomile a plastově jako zvětšené hračky. Veřejnost si totiž nepřála, aby se po ulicích promenovaly stroje nerozeznatelné od člověka. Nemluvě o tom, že vyrobit něco takového bylo extrémně nákladné.

Karolínka byla vrcholem. Absolutním topem toho, co se dalo sehnat. Za tu cenu by si mohl koupit aeromobil od Bentley a tři týdny na Měsíci k tomu. Ale k čemu by to bylo? On chtěl ženu, ke které se mohl večer přitulit, s níž mohl probírat politiku, sport nebo trhy s komoditami. Která by byla exoticky krásná a v neposlední řadě by v posteli splňovala všechny jeho tajné sny. Živá žena by mohla splnit některé podmínky, ale určitě ne všechny.

V životě měl jen dvě, které se s ním dobrovolně vyspaly. A to není nic moc, vzhledem k tomu, že mu táhne na čtyřicet. Nemluvě o tom, že ho rozvod s jednou z nich stál deset milionů bitcoinů.

Prostitutky také nebyly řešením. I když si najímal ty nejdražší profesionálky, usměvavé a empatické, viděl za jejich milými pohledy chladnou profesionalitu. Nemluvě o tom, jak byl z placeného sexu nervózní…

Toshiba SL pro něj byla jako stvořená. Potměšile si ho prohlížela.

„Tak co bude, krasavče?“ zeptala se a pohledem sjela k jeho rozkroku.

Do krasavce měl daleko, ale ona to řekla tak, že by tomu uvěřil.

„Ukaž mi…,“ nahlas polkl, „ukaž mi kozy.“

Při posledním slově se mu nahrnula krev do tváří. Takhle s ženou nikdy nemluvil a musel potlačit nutkání začít se omlouvat.

Karolínku však jeho hulvátství nevyvedlo z míry. Z ruky si sloupla dobíjecí elektrodu a prsty roztáhla župánek. Vyšpulila hruď a předvedla nádherné trojky. Podle jeho přání měla malé tmavé dvorce.

„Vyhovují ti?“ prohlížela si je a trochu při tom krčila čelo. „Můžeme je udělat větší. Nebo menší, jestli chceš.“

„Zkus… větší.“

V duchu se napomenul, ať z ní není tak podělanej. Vždyť je to stroj!

„Tak jo. Pětky? To je můj limit.“

Přikývl.

Ňadra se začala zvětšovat. Stále si však udržovala přirozený kapkovitý tvar.

„Asi takhle?“ podívala se mu do očí. Bylo v nich tolik smyslnosti, až se Bruno bál, že spontánně ejakuluje.

Váhavě se natáhl, ale zarazil se – nesmyslná podvědomá reakce.

„Můžu?“ zašeptal.

„Ty můžeš cokoli,“ usmála se a zamávala na něj řasami.

Vzal ňadro do dlaně. Bylo měkké a poddajné, pokožka teplá a heboučká. Nepoznal by, že to není ňadro živé ženy.

Trochu stydlivě se odtáhl.

Podívala se na bouli v jeho rozkroku a potěšeně zvedla elegantní obočí. Mimika jejího obličeje byla famózní. Od výrobce měla nastavený mód svádění. Ale také uměla být subinka nebo domina, nezkušená teenka nebo protřelá kurva.

„Co by sis přál? Umím spoustu věcí,“ řekla tiše a položila levou nohu na podlahu. Stehna nechala trochu rozevřená. Jeden cíp županu ležel na zemi, druhý jí spadl mezi nohy.

Ano, uměla toho spoustu. Byla *individual edition*, a tak kromě prsou mohla změnit i velikost zadnice. Dokázala být trochu oplácaná, nebo naopak vyloženě hubená, mohla si měnit délku a barvu vlasů i očních duhovek, v nabídce měla šest odstínů pleti.

Bruno mohl v podstatě souložit s desítkami různých žen.

Zvládne i hrubší zacházení. V návodu se píše, že se jí při výprasku dělají na zadku rudá jelita a *panenka pláče jako živá*.

Všechno tohle si Bruno vyzkouší, ale teď byl v takovém stavu, že mu bude stačit obyčejný misionář. Chvějícími se prsty začal zápasit s knoflíky košile. Karolínka se pohodlně opřela s jedním loktem položeným na opěradle a pozorovala ho. Svůdně u toho špulila rty. Nemotorně se vysoukal z tepláků a konečně stáhl i trenýrky. Stál před ní nahý a jeho penis pulsoval do prostoru. Začínal tomu přicházet na chuť. Nemusel na ni brát žádné ohledy, přikyvovat stupidnímu tlachání nebo přemýšlet, jestli mu nesmrdí z pusy.

„Tedy, to je výbavička!“ pokývala uznale hlavinkou.

Konečně velikost jeho údu někdo ocenil! Prostitutky si akorát dokázaly stěžovat, že je *to* moc velký.

Karolínka si skousla rty a bezděky si sáhla do rozkroku. Přerývaně vydechla a její mohutná hruď se při hlubokém nádechu vzedmula.

„Panejo! Já jsem nadržená!“ postěžovala si.

Byla naprosto dokonalá!

Podívala se mu do očí tím svým hlubokým vášnivým pohledem. Jenom za *tohle* by si japonští vývojáři zasloužili nobelovku! Polkla naprázdno, svezla se ze židle a po čtyřech se k němu plížila. Jako krotitelka hadů zhypnotizovaná kobrou královskou. S téměř nábožnou úctou se ho dotkla a obemkla ho plnými rty.

Bruno zalapal po dechu.

Ústa měla teplá a vlhká, jazyk hebký a mrštný. Kdyby nevěděl, že je tvořená silikonem, lubrikačními gely a živou pěnou, přísahal by, že je živá.

Vášnivě ho polykala, a přitom si volnou rukou vyhrnovala župánek. Bruno pohledem hltal její dokonalý zadeček. Ani velký, ani malý, pevný – přesně podle jeho základního nastavení.

S mlasknutím ho propustila a zvedla k němu žádostí vlhké oči. Z dolního rtu jí ukápla slina.

„Chci tě," vyhrkla zastřeným hlasem.

Bruno horlivě přikyvoval.

Lehla si na záda a roztáhla nohy. Očima žadonila, ať do ní vstoupí.

Bruno k ní jako ve snu přiklekl. Dotkl se jí a Karolínka se otřásla ve slastné křeči.

„Dělej," zavrčela se stisknutými zuby.

Nenechal se přemlouvat. Uvnitř byla stejně úžasná jako zvenku. Horká, voňavá a úplně mokrá. V tom okamžiku Bruno nepochyboval, že je to vzrušením.

Chytila ho za půlky a podržela si ho hluboko v sobě. Dívala se mu při tom do očí.

„Vydrž takhle chviličku," zašeptala a hlas se jí třásl.

A Bruno držel, v tu chvíli by jí snesl modré z nebe.

Pak ucítil něco ostrého.

Sykl bolestí a chtěl se odtáhnout. Bolest se však zvětšila. Kolem penisu ucítil tenkou ostrou smyčku.

Tělo Karolínky zvadlo, hlava jí spadla a zaduněla o dlažbu. Její oči ztratily živoucí lesk. Nehnutě civěla do stropu jako vycpaná atrapa.

Ono se to rozbilo?! Bruno zatím necítil nic než vztek. Tohle si někdo šeredně odsere!

Klečel s penisem vraženým do umělohmotné mrtvoly a pomalu uvadal. Ať už se s ní stalo cokoli, až zvadne, vyndá ho.

Jenže smyčka se stahovala spolu se zmenšujícím se průměrem údu. Bruno začínal mít strach.

Penis už měl standardní velikost, ale smyčka uvnitř zmrtvělé Karolínky ho stále pevně držela. Pokusil se odtáhnout, ale drát nebo struna – či co to bylo –, se zařízl do masa. Bruno cítil, že začíná krvácet.

Teď už byl vyděšený k smrti.

Bude muset zavolat o pomoc. Až ho takhle najdou servisáci, umřou smíchy. Bude to ta nejvíce ponižující událost v jeho životě. Ještě jednou ho zkusil vytáhnout a zakřičel bolestí. Z ústí Karolínčiny vagíny začala kapat krev. Jeho krev!

„Ježíši zaskučel.

Za tohle na Toshibě vysoudí miliony!

„Telefon!“

Jako každý, kdo si to mohl dovolit, bydlel uprostřed zbytků přírody – daleko od velkých měst. Vrtulník záchranářů tu bude do patnácti minut. Bude to dlouhých patnáct minut…

„Telefon!“ křikl Bruno znovu. Hlas domu už mu měl dávno odpovědět. Měl se ptát na číslo volaného…

Karolínka najednou zvedla hlavu a podívala se na něj očima dávno mrtvé ryby.

Bruno sebou trhnul a bolestivě vyjekl. Nesmí se moc hýbat, nebo si ho utrhne.

Pak mu hlavou proběhla děsivá myšlenka: co když se začne hýbat *ona*?

„Zdravím vás, pane DeDvoraku,“ prohlásila Karolínka. Obličej měla naprosto bez výrazu. „Nebudeme to zbytečně prodlužovat. Uděláme to rychle a bezbolestně, co vy na to?“

„Kdo… kdo jsi?“

„Greenpeace,“ odpověděla.

„Ach, bože…“

„Domáhat se stvořitele je zbytečné… Takže k věci: Teď bych vás poprosil o –“

„Telefon!“ vykřikl Bruno. „Tísňové volání!“

Nic se nedělo.

„Pane DeDvoraku, jestli mě budete přerušovat, utáhnu smyčku a ufiknu vám péro.“

„Co po mě chcete?“ zaúpěl Bruno.

Po těle mu vyrazil studený pot a do očí se draly slzy. Greenpeace byla děsivá teroristická organizace. Jako poslání si předsevzali záchranu přírody. Chtěli zakázat rybolov a kácení posledních lesů, dokonce prosazovali opětovné vysazení divoké zvěře! Poslání to bylo stejně nesmyslné a marné jako u všech teroristických organizací – svět byl mrtvý. A ani Greenpeace na tom nic nezmění.

„Potřebujeme prostředky na náš boj. Volání o pomoc je zbytečné. Naše panenka během dobíjení vypustila do domácího systému malware. Teď ovládám vše od telefonu po klimatizaci."

„Kolik chcete?" vydechl Bruno. Pot mu stékal po zádech a kolena mu podkluzovala. Usilovně se snažil zůstat ve stejné poloze, aby se nějak nepotrhal.

„Vzhledem k tomu, že máte podíl ve firmách drancujících planetu, tak sto milionů nových juanů."

„To nemyslíte váž –"

Smyčka se utáhla a Bruno zařval bolestí.

„Jak říkám, nemáme moc času. Teď vám uvolním platební kanál. Částku rozdělte na pět dílů a pošlete na konta, která vám nadiktuji…"

„K tomu potřebuju otisky prstů."

Karolínka, která ho celou dobu pozorovala nezúčastněným pohledem, sáhla pod sebe

a z rekta si vytáhla malý terminál. Trochu se u toho prohnula a Bruno opět zaskučel.

„Takže můžeme?“ zeptala se.

Transakce proběhla bez problémů a z Bruna se stal žebrák. Bude muset prodat dům, chalupu v Himálaji, miniponorku…

„Sbohem, pane DeDvoraku,“ řekla bez zájmu Karolínka a praštila temenem o zem.

Cosi jí v hlavě luplo a z nosu a ušních dírek se vyvalily pramínky kouře.

„Haló!“

Karolínka byla kaput. Ale smyčka kolem Brunova penisu stále držela.

„Dal jsem vám, co jste chtěli! Tak mě pusťte!“

Slzy se konečně přelily přes víčka.

„Telefon!“ zkusil to znovu. „Haló! Prosím!“

Klečel u mrtvé sexuální panenky v nefunkčním domě vzdáleném tři sta kilometrů od nejbližšího města. Řinul se z něj pot a začínal mít křeče v tříslech a v zádech.

Dlouho už to takhle nevydrží.

Zhroutí se. A pak…

„Haló! HALÓ!“

ALLERSEELEN

Oskar Fuchs

Na ztichlou krajinu padla tma. Od močálu za vsí se jako prašivý pes vlekl vlezlý chlad spolu s cáry husté mlhy. Ta se, podobna přízračným hadům, ovíjela kolem mechem obrostlých kmenů starých jedlí. Po prudce stoupající stezce spěšně kráčela malá štíhlá osoba v kožešinou podšitém plášti s kápí a planoucí pochodní v pravé ruce. Stromů pozvolna ubývalo. Pěšina nakonec vyústila v palouk, uprostřed něhož byla stéla z mramoru ohraničená kovaným plotem. Prudký závan ledového větru shodil příchozí kapuci a také skoro uhasil světlo, které odhánělo dotěrné stíny, toužebně sahající po bledolící ženě se smutným pohledem.

Ta poklekla před kamenem a zrakem přejela jméno, které na něm bylo vytesáno.

* * *

Arnold, Tilman a Dietwald, muži z tvrze u Černé skály, zůstali stát. Mlha kolem zhoustla a na řídkých trsech trávy u jejich nohou se vytvořila jinovatka. Arnold třel o sebe náh-

le prokřehlé ruce a nespokojeně zamručel. Již od božích muk s odstupem sledovali paní Gretel, vdovu po rytíři Wolfgangovi, který padl přede dvěma lety v bitvě u Varny, kde se bil s Osmany.

Jejich pán Lothar dlouho nabízel vdově ochranu, dokonce i sňatek, ale ta jej vytrvale odmítala. Přitom nebyl jediný, kdo si na její majetek brousil zuby. Arnold vyplivl hořkou slinu a kývl na společníky.

Když ta umanutá ženská nechce chápat po dobrém, není jiná možnost.

* * *

Druhý den nepřinesl nic dobrého. Poslední zbytky těžké jízdy nebyly schopny zadržet lavinu, která se na ně valila. Ani proslavená vozová hradba, kterou postavili bývalí husité, na tom nemohla nic změnit. Žoldnéři. Před deseti lety prohráli u Lipan, dnes po boku křížových rytířů dopijí číši hořkosti do dna.

Přítomnost kališníků nebyla pro Wolfganga překvapením. Zikmund proslul coby obratný politik a po skončení husitských válek v Čechách držel otěže moci pevně v rukou. Drtivá většina táborských hejtmanů byla zkorumpována, řadoví bojovníci dostali možnost válčit

na uhersko-turecké hranici. Zikmund tak získal bojem zakalené veterány a jejich schopnosti plně využil ve svůj prospěch. Nikdo z nich si nemohl dělat iluze, že by se kdy vrátil do vlasti. O náboženské radikály tam nestáli. A tak bojovali i po smrti Lucemburka jako žoldnéři pod svým hejtmanem Jenem Čapkem ze Sán.

Varna. Léta páně 1444. Třicet tisíc křesťanů proti více než čtyřnásobné přesile. Dnes, jedenáctého listopadu, jich po včerejším masakru zbyla sotva tisícovka. A společně nesli následky špatných a ukvapených rozhodnutí velitelů, kteří buď již padli, nebo prchli.

Zazněly trubky. Rytíři vyrovnali řadu. Zůstalo jich žalostně málo. Vzdát se nepřipadalo v úvahu. Po dlouhé mrazivé noci, kdy kvůli řevu mučených zajatců nemohli spát, odpověděli na výzvu ke složení zbraní jediným možným způsobem.

„Gretel," zašeptal tiše Wolfgang. Pobídl vraníka. Těžkooděnci postupně nabírali rychlost. Kopí se sklonila k zemi.

První řady Osmanů zadupala těžká kopyta do země.

Hned poté přišla na řadu ocel.

* * *

Gretel uslyšela zafrkání koně. Prudce zvedla hlavu a rozhlédla se. Nikoho neviděla, přesto jí srdce zrychleně bušilo v hrudi. Když ucítila zatahání za rukáv, trhla sebou a tiše vykřikla. Vedle ní stála tmavovlasá holčička, sotva osmiletá.

„Měla by ses vrátit domů, paní," řekla pobaveným hlasem. „Dnes není nejlepší den na procházku po lese."

Gretel přejel mráz po zádech. „Já," zajíkla se, „chtěla jsem zapálit svíci a uctít památku svého muže."

Dítě pokývalo hlavou a přidalo chápavý úsměv.

Tohle chování se k ní vůbec nehodí, napadlo Gretel.

„Buď si jistá, že je tím velmi potěšen," oznámilo vesele děvčátko a nečekanou silou vytrhlo vdově pochodeň z ruky.

Z mlhy vyjeli na koních muži odění do tmavé zbroje. Než stačila vdova vykřiknout, jeden z nich přitočil oře těsně k ní a jediným plynulým pohybem ji bez jakékoliv námahy zvedl k sobě do sedla.

„Jeď!" rozkázalo dítě přísně ozbrojenci.

Ten poslechl a nasadil mohutnému hřebci ostruhy.

* * *

„Dietwalde, pospěš!“ sykl Tilman vztekle. Neměl toho pověrčivého muže ani trochu rád. Kdyby nebylo příkazu pána Lothara, nebral by jej na tuhle práci. Jen zdržoval věčným zastavováním, otáčením a naslouchání.

„Slyším koně,“ zašeptal vystrašeně Dietwald. „Měli bychom se vrátit. Tohle jsou jistě zlá kouzla.“

„Klid, chlape,“ odsekl Tilman. „Arnolde, tady kamarádovi se chce jít domů. Co ty na to?“ Na odpověď však čekal marně.

„Arnolde?“

„Arnolde!“

Po jejich komplici jako by se slehla zem.

* * *

Podkovy zazvonily o dláždění. Poté nastalo tíživé ticho. Svět kolem Gretel byl rozmazaný, proto na okamžik zavřela oči. Když se rozhlédla, okamžitě poznala místo, kde zastavili. Vlčí hrádek, její domov. Jezdec jí ovinul paži kolem pasu a postavil ji na zem. Odstoupila od něj několik kroků. Kdyby měl něco zlého v úmyslu, jistě by to dávno udělal. Ale to, jak ji k sobě vytáhl do sedla…

„Panebože, Wolfi,“ zašeptala a vztáhla k němu prokřehlé ruce. Muž sotva znatelně kývl hla-

vou v přilbě, díky níž mu nebylo vidět do tváře. Černý hřebec dlouze zaržál, vzepjal se na zadní, aby vzápětí udeřil okovanými kopyty do kamenného dláždění. Probudil tím sloužící i psy. Když vyběhli na dvůr, našli tam svoji paní, jak hledí do noci, která již dávno ukryla toho, kdo ji přivezl.

Stejně tak temnota skryla slzy tekoucí Gretel po tvářích.

* * *

Tilman zastavil na palouku. Zuby mu jektaly nejen zimou, ale i strachem. Nejdříve zmizel Arnold, chvíli nato i Dietwald. Jako můru jej přitahovalo matné světlo pronikající mlhou. Když přišel blíž, zjistil, že je to pochodeň zabodnutá do jinovatkou pokryté země. Vzal ji a otočil se dokola. Nyní již slyšel zcela zřetelně frkání koní a zvonění oceli.

„*Dietwald měl pravdu*," pomyslel si. „*Tohle jsou temná kouzla a černá magie.*" Pak strach zvítězil. Utíkal směrem, kde podle něj měla být stezka vedoucí z tohoto proklatého lesa. Neotočil se.

Ani když za sebou slyšel dětský posměšný hlas oznamující, že daleko neuteče.

* * *

Tilman vyběhl z mlhy. Zastavil se. Padl na všechny čtyři a lapal po dechu. Otvíral přitom ústa jako ryba na suchu.

„Já ti to říkala," zašeptal mu dětský hlásek do levého ucha. Vyskočil, otočil se a vykřikl. Dlouze a zoufale. Nohy mu na okamžik vypověděly poslušnost. Zavrávoral. Při tom se málem napíchl na kovaný plot kolem stély. Děvčátko věnovalo vystrašenému muži lascivní úsměv. Vzápětí Tilmanův řev prořízl noc.

O pár úderů srdce později už ale palouk opět pokryl závoj mrtvolného ticha.

* * *

Lothar seděl na loži a přerývavě dýchal. Lomcoval jím chlad. Tenhle sen mu byl čert dlužen. Vstal z postele a jeho bosé nohy se dotkly namrzlé trávy. Zaklel. Ve tmě blýskla světla. Vzápětí jej obklopili jezdci s pochodněmi a on zůstal strachem přikovaný na místě.

Koně pohazovali hlavami, kopyty bušili do země, podrážděně frkali a u nozder se jim srážel dech v kotouče páry. Jeden z mužů popohnal oře a najel na něj. To Lothara probralo. Couval před ozbrojencem i jeho neklidným

hřebcem. Zoufale se modlil, aby co nejdříve procitl z toho zlého sna.

„Kam mě to ženou?“ pomyslel si a klopýtal jediným směrem, kterým mohl.

Jezdec na něj přestal dorážet až u mramorové stély, kterou zde nechala vztyčit Gretel na památku svého manžela. Děvčátko, dosud stojící zády k němu, se pomalu otočilo. Zaúpěl. Holčička držela v ruce lidskou paži a z jejích prstů usilovně okusovala poslední zbytky masa.

„Vítej,“ řekla a ústa špinavá od krve roztáhla do širokého spokojeného úsměvu. Zuby měla silné, dlouhé a špičaté. „Je tu někdo, kdo by si s tebou velmi rád promluvil.“

Ukázala přitom na jednoho z jezdců. Ten zrovna sesedl a do ruky vzal řemdih. Vzduchem prolétl těžký meč a dopadl Lotharovi k nohám. Jen o několik chvil později nedaleko něj přistál i štít.

„Myslím, že bys měl ty věci raději zvednout,“ poznamenalo děvčátko.

* * *

Tma. Zima. Samota. Ticho. Nahý Wolfgang zaskučel. Rány na těle ani roztříštěné kosti v levé noze se nehojily. Jeho mysl balancovala nad propastí šílenství. I kvůli absenci spánku, který

v tomto místě, kam byl po smrti uvržen, neexistoval. Byl vysílený bděním i bolestí.

Slibovali jim ráj, přišlo peklo. Nikoli v podobě plamenů, ale všeobjímající náruče prázdnoty.

Vzdálené údery podkov o kamenitou zem nejprve považoval za halucinaci. Pozornost jim proto věnoval až poté, co se přiblížily. S námahou zvedl hlavu. Vraníka ihned poznal. V jeho sedle si hověla drobná tmavovlasá dívka. Seděla bokem, po ženském způsobu, její nohy ani náhodou nemohly dosáhnout na třmeny. Nezdálo se, že by jí to vadilo. Válečný kůň šel, kam chtěla, aniž by musela říct jediné slovo nebo vydat povel.

„Pomoz mi dolů!“ uslyšel zvonivý hlásek a vzápětí nahá jezdkyně natáhla k Wolfgangovi štíhlé ruce. Když neviděla u Wolfganga nejmenší snahu vstát, zamračila se. Náhle jako by vyrostla a dospěla. Tělo získalo ženské obliny, dívčiny vlasy, dosud dlouhé do půli zad, dosahovaly nyní na koňský hřbet.

„Hledám válečníky. Pro svoji novou armádu. Jako mrzák mi však nejsi k ničemu. Ani své ženě. Gretel se jmenuje, že? To ji skutečně necháš Lotharovi?“

Její slova zněla ledově. Z malé holčičky v tom nezbylo zhola nic. Wolfgang mlaskl na koně. Vraník přistoupil blíž. Rytíř zatnul zuby a zachytil se jeho nohy, pak postroje. Vstal. Přehmátl pravou

rukou na hrušku sedla. Tmavovlasá mu položila ruce na ramena a sklouzla dolů. Objala jej.

„Vydrž," zašeptala.

Řval bolestí, když zlámané kosti srůstaly.

* * *

Nakonec zbraň i štít zvedl. Nikdy ale nebyl dobrým šermířem. Dlouhodobě pohodlný život jeho tělu neprospěl a svaly ukryté pod silnou vrstvou tuku nebyly uvyklé námaze. V Lotharově kulaté tváři s odulými rty, rámované shora tmavými řídkými vlasy a zespoda několikanásobným podbradkem, byl vidět strach.

Ostnatá koule na konci řemdihu zaduněla o štít, který na poslední chvíli nastavil do rány směřující mu na hlavu. Síla a zuřivost úderu jej donutily pokleknout na pravé koleno, ruka mu po tom nárazu znecitlivěla. Zavřel oči, jakmile uviděl, že se soupeř rozmáchl podruhé. Když však rána nedopadla, překvapeně je zase otevřel. Ale jen proto, aby viděl, že smrtící úder přichází nečekaně z levé strany a on s tím již nestihne nic udělat.

Wolfgang odhodil řemdih a natáhl paži směrem k nejbližšímu jezdci. Podanou sekeru uchopil obouruč za jasanové toporo a prudce ji zasekl do hrudi mrtvého Lothara. Přišlápl ležící tělo

a vzápětí zapraskala žebra, jak zbraň vylomil ze sevření kostí.

Děvčátko radostně zatleskalo.

„Srdce! Dej mi ho, dokud je teplé!“

* * *

Usmála se. Již v dobách, kdy nestály pyramidy, kráčela po tomto světě. Až pak, později, v dobách úpadku říše římské, ji nejsilnější mágové té doby zahnali do exilu mezi světy. Tam, kde pobývaly duše mrtvých, které nemohly dojít klidu. Ale i tak si našla možnost, jak se jednou do roka vrátit mezi lidi a ukojit svůj hlad.

Allerseelen. Dušičky. To byly jen dva z mnoha názvů pro den, kdy je hranice mezi světy nejslabší. A tehdy znovu mohla šířit strach mezi prostým lidem i vznešenými vládci.

Přistoupila ve své oblíbené podobě malé dívenky k Wolfgangovi, který už opět seděl na vraníku. Vztáhla k rytíři ruce. Zvedl ji k sobě a ona se přitulila k jeho prsnímu pancíři. Přejela po něm prstíkem, což bylo doprovázeno nepříjemným skřípěním. S uspokojením pohlédla na hlubokou rýhu, kterou v oceli zanechal její nehet.

„Vyrazíme. Náš čas zde vypršel,“ zapředla jako kotě.

DIVADLO ZRŮD

Lucie Lukačovičová

Pomalu vstala. Oči měla úzké, černé jako trnky a mělké jako škeble ústřice.

– Raymond Chandler

Od Vltavy se zvedala mlha a já otáčela v prstech poslední cigaretu. Na další krabku jsem neměla a nejspíš hned tak mít nebudu. Soukromý vočko není zrovna lukrativní povolání. Ale má svý výhody, když je někdo zrůda. Když se narodil s nějakym prapodivnym talentem, kterej vostatní lidi nemaj, nechápou a děsí je. Pokud jste zrůda, nechcete to vo sobě rozhlašovat. Ve Varšavě a v Riu jsou pogromy furt eště dost obvyklá kratochvíle. Češi jsou na něco takovýho naštěstí celkem líný, ale nemá cenu je provokovat.

Poslouchala jsem hučení aut na Čechově mostě, syčení pneumatik na mokrým asfaltu. Začalo mžít. Rozhodla jsem se schovat si cigáro na pozdějc, vyhrnula jsem si límec kabátu a narazila klobouk víc do čela.

V tu chvíli jsem si jich všimla. Dva Číňani v koženejch bundách, ne moc nařachaný, ale rozhodně ostražitý a schopný rváči. Udělala jsem pár kroků bokem, aby se ke mně nemohli dostat každej z jedný strany, obrátila se k nim, ležérně spočinula rukou na pistoli pod kabátem a zazubila jsem se na ně:

„Ztratili jste něco, hoši?“

Zarazili se. Pak jeden naznačil úklonu:

„Paní Li si s vámi přeje hovořit. Pojďte s námi, paní Avalon.“

Prej „paní Avalon“. V duchu jsem se ušklíbla. Najednou jsem pro někoho paní.

„To by mohl říct každej,“ opáčila jsem. Ve skutečnosti nemohl, protože už jenom když padne jméno Li Yin, řečená Přízračná tygřice, tak všichni šikmáči strachem serou kostky Maggi.

Zvažovala jsem možnost poslat je do prdele. Krátce jsem zavnímala přítomnost kovu v okolí. Hoši měli průchodky na botách i zipy plastový. Jeden měl kolem krku řetízek, ale zřejmě stříbrnej, takže pro mě taky na houby, s drahejma kovama nezvládnu nic. Todle jim někdo poradil, křiváky s plastovejma zipama nejsou zrovna poslední módní hit. Ne, že bych je nemohla praštit kusem poctivýho litinovýho zábradlí. Nebo zcela světsky střelit do obličeje. Ale pokud je fakt poslala Tygřice…

„Jestli nemáte nějakej důkaz, tak táhněte," dodala jsem.

„Říkala, že to řeknete. A máme vám odpovědět, že se můžete spolehnout na ochranu bohyně milosti Kuan-jin."

Do hajzlu. Vážně je poslala. Kolem krku, schovaný pod košilí, jsem měla nefritový amulet ve tvaru Kuan-jin stojící na lotosu. Dostala jsem ho od Tygřice. Nechala do něj vsadit drobný kovový jádro.

„Tak jo. Vyražte, jdu hned za váma," pronesla jsem rozhodně. Neměla jsem v úmyslu courat se po ulici mezi nima jak eskortovanej vězeň.

Okamžitě se poslušně dali do pohybu.

Následovala jsem je přes most s výhledem na působivou fasádu budovy, která bývala Právnickou fakultou. Tedy do doby, než ji po okolí rozmetal výbuch, po němž kdoví proč zůstalo stát jenom průčelí. Už to nějakej ten roček bylo, ale ten kus zdi tam stál furt. Neopravenej. Nestrženej.

Naproti se vypínal hotel Intercontinental, kterej vypadal, že přežije snad všechno. Nepoškozenej, pořád stejně noblesní. Normálně bych si tam nemohla dovolit ani párátko.

Vzali mě dovnitř zadním vchodem, bylo jasný, že maj za úkol nedat se se mnou vidět. Li Yin nejspíš vybrala tohle místo, protože jsme

obě věděly, že o mord v Interkontíku nikdo nestojí.

Přijala mě v luxusním apartmá v nejvyšším patře a svoje nohsledy poslala pryč.

Li Yin „Přízračná tygřice“ byla mladá, drobná a půvabná, pas úzkej jak štůček hedvábí, jak by vo ní asi řekli u nich doma. Měla na sobě tradiční hedvábný čínský šaty, ručně vyšívaný vzorem tygrů a nějakejch kytek, asi chryzantém. Ve vlasech několik kilo zlata ve tvaru drahejch spon, na prstech falešný zlatý drápky, jak kdyby se rozhodla přivlastnit si klišé o zlejch krutejch Číňanech. Dohromady její garderóba určitě stála tolik, že by se za to dobrej rok uživila všechna pouliční děcka z Dolních Holešovic.

Za jejíma zádama jsem zahlídla obrovskej květináč s bambusem. A po tom bambusu líně lezlo nahoru a dolů dalších pár milionů. Pandy. Miniaturní pandy.

Zatím jsem je vždycky viděla nejvejš na nějakym videu na netu. Číňani stvořili tyhle bestiálně roztomilý, geneticky upravený potvůrky. A než bys řekl „zkurvený žluťáci“, stalo se z nich prestižní platidlo. Něco jako diamanty. Rozmnožovat se přirozeně nedokážou, takže korporace, která je vyrábí, na ně má monopol. Souslovní „pandí diplomacie“ tím získalo úplně novej rozměr.

Fajn. Takže Tygřice se mě snaží oslnit? Vytáhla jsem z náprsní kapsy sluneční brýle a lehce nezdvořile si je narazila na nos, abych dala najevo, co si o tom všem myslím.

„Co mi chceš?“ zavrčela jsem. „K věci.“ Ona mě nenávidí, já ji nenávidím, obě to víme, tak na co si hrát?

Ne, že by se už nestalo, že jsme měly společný zájmy. Ale to byly setsakra vzácný případy.

„Vždycky tak strohá,“ usmála se Číňanka. „Ani čaj si nedáš, Avalon? Neposadíš se?“

„Nechci tvůj čaj.“

„Dobrá. Ale já chci tvoje profesionální schopnosti. Mám pro tebe detektivní práci a dobře zaplatím.“

„Nechci tvoje špinavý peníze, který máš z toho, že nutíš dvanáctiletý holky šlapat,“ odsekla jsem. Jestli mě chce zabít, stejně mě zabije a já nechci umřít jako většina jejích obětí – zadýchaná ve snaze škemrat o milost.

„Věděla jsem, že to řekneš,“ usmála se tím svým nečitelným asijským úsměvem, ze kterýho by sfingy spáchaly hromadnou sebevraždu. Nevěděla jsem, jestli naráží na to, že mě má přečtenou, nebo na svoje věštecký schopnosti. Tygřice je zrůda jako já. Narodily jsme se tak. Ojebávat přírodní zákony je pro nás denní chle-

ba. Akorát u mě jde vo kinetickou energii běžnejch kovů a u ní nejspíš vo čas.

„Podívej se na to střízlivě," doporučila mi vlídně. „Jde o vyšetřování, nenajímám si tě na žádnou špinavou práci. Přihodila se vražda a já potřebuji vědět, kdo je pachatel."

„Když tě to tak děsně zajímá, proč si to nevyšetříš?" opáčila jsem.

„Takhle to nefunguje." Z jejího blazeovanýho klidu by člověk vyletěl z kůže.

„Tak jak to teda funguje?"

Přistoupila ke mně a pomalu, ale rozhodně, mi sundala sluneční brýle. Pro jistotu jsem zkoušela nedýchat. Tohle bylo i na mě docela silný kafe.

„Následovně, má drahá. Buď přijmeš, zjistíš, kdo je vrah, a dostaneš královsky zaplaceno. Nebo odmítneš, odejdeš bez jakékoli újmy a mrtvola jedné nevinné holky, která nikdy nikomu neublížila, skončí na dně Vltavy a jejímu vrahovi to projde. Vyber si, Avalon. Záleží jen na tobě."

* * *

Mrtvá dívka se jmenovala Jing'er. Nebo tak mi to aspoň řekli.

Povoláním nebyla herečka, ale nějaká divadelní asistentka nebo něco na ten způsob.

Teď ležela na kovovým pitváckým vozíku v opuštěným sklepě. Byla přikrytá plachtou až po bradu, takže jsem se mohla rovnou podívat na její ztuhlý obličej a promodralý rty. Kolik jí mohlo bejt? Osmnáct? Těžko říct.

„Kde jste ji našli?“ zeptala jsem se věcně.

Šikmooký mladíček jménem Shatuo, co v čínský komunitě běžně zastával bohulibou funkci medika a pitváka, dostal čerstvě přídavek k náplni práce – a to dělat mýho Watsona. Měl od Tygřice jasný rozkazy zodpovědět jakýkoli moje otázky a bejt mi bez keců k ruce.

„V uličce za divadlem,“ odpověděl. „Za divadlem, kde se hraje čínská opera. Pak vás tam samozřejmě zavedu, pokud si to budete přát.“ Podobně jako u Li Yin i jeho čeština byla obstojná, ale s měkkým mňoukavým přízvukem.

„Kdy se tělo našlo?“ zajímala jsem se.

„Včera kolem desáté večer.“

„Doba smrti?“ pokračovala jsem, aniž bych odtrhla pohled od Jing'er.

Zaslechla jsem, jak stísněně polkl. „Nejsem si zcela jist.“

„Cože? Jak to? A příčina smrti?“

Ticho.

„Příčina smrti?“ zopakovala jsem důrazně.

Nic.

To mě přimělo podívat se jeho směrem.